

Iraila arte

BEIA SALABERRI
IRAKASLEA

PAULA ESTÉVEZ

Tiradera ordenatzeagatik, iragana bueltan letorkizuke, karpeta batean atzeman mezu bat dela eta, ikastaldearen argazkia dela eta. Ekaineko goiz batez, oporretatik banatzen zaituzten egunak kontaktzen ari zarela lanean, ezdeuskeria batek hamar hila-betez atzera eraman zaitu eta nostalgiko bihurtu.

Ez duzu beti hala pentsatu, ez, bistan dena, goraldiak bezainbat beheraldiak izan zenituelako ikastaldearekin, baina horra, helduak dira eta dena den, orain, joanak dira. Eta aurtengoez bezala, lehenagokoez ere gogoratzen zara. Hainbeste izan dira, zaila dela denen gogoratzea eta zenbait izen burmuinaren zoko-mokotik oroitzeko baduzu lan. Errudun sentitzen zara, izan ere ikasleak, haiek, beti oroitzen dira irakaslearen izenaz. Ezetz? Baietz, zurekin zerbait ikasi duten ber, zurekin gogoratzen dira. Ahantzi bazaituzte, hainbat gaixto! Indar bat eginik, izenez gain, aurpegiak ikusten dituzu berriz. Denek egin dute bide zure aldean eta joan dira. Noizbehinka ikusten dituzu berriz, besta batean, ikastaro baten egitera itzultzen direlako, liburu -dendan gurutzatzen dituzulako, haatik haien bidea dute.

Bada sufrimendu puntu bat. Haste-ko, basamortuan sustraitzearen nekeziaz landareei gerta dakieken hori bera. Dena iruntzi beharra, pertzepzioak, ohiturak, frantsestasuna. Irakasle garenontzat pozoi goxoa da nolabait, ikasten duenarentzat infernua. Lana baita, aurreiritziak puskatzea doakigu urtez urte, berritzea, azalpenetan hamar bider higatzea, egokitzen joatea, ahalik eta hurbilenera joatea laguntzera. Inor ez daiteke ikasturte batetik onik atera.

Bada atsegin puntu bat. Lan egiteko behar zirenak oro eskura eduki ditugu: paperak, sarea, pertsonak, gogoia, ipar bat, motiboa eta amodioa, denbora. Partekatutako gauzak elkarrekin, gramatika buruhausteak noski, ateraldiak ere, euskaldunengana joan eta altxor batzuekin topo egin dugu, txiste txarrak kontatu, basoak ipurdiraino hustu eta zinemaldietara joan gara. Euskara irakatsi diegu, ikasi dute. Eta hori baino gehiago eman zaie eta hartu dute: ingurumen bat ikusarazi diegu, hor ibil daitezten, jende sareez ohartarazi horietan erro daitezten, gure herriaren historia helarazi diegu hartaz jabe bihur daitezten, gure artistek sortzen dutenaz jardun dugu goza dezaten, agian sortzaile bihur, bizimolde bat eta harremantzeko

molde bat transmititu nahi izan diegu. Aitor dezadan, erran ditzadan hitzak, agian bekatu zaizkizuen horiek: balore batzuk, etorkizun enbeia bat eta gure herri grina haiena sendi dezaten ahalegindu gara, bihar euskal hiztun izateaz gain euskal herritarrak ere izan daitezten.

Urtez urte ikasleak iragaten dira eta sentipen arraroa nagusitzen zait. Zerbait harturik joan dira. Nihaurek eskaini diedana da, nahitara partez eta bestalde parte bat bada haztagaitza, nahigabea, ez dena ez denboratan eta sosatan neurtzen. Haien hitzetan diote baietz, aberatsagoak direla. Ez naiz horregatik pobreak. Deskribagaitza da, ez da eskas bat, ez zama bat, ez zait sekulan itzuliko, ez dut berreskuratuko, gogo onez eskainia eta begiak dir-dir jaso da eta eramana. Ibili dira, lortu dute, eta azterketak gainditzeak ez du deus ikustekorik horretan.

Egiten dugun lana irudikagaitza da. Helduen euskalduntzearen arloan lan egiten dugunok, errekonozimendurik sekulan izatekotan ikasleek egin duten ibilbide horretan kausitzen dugu. Gure lanbidea munduko ederrena agian ez, baina herri honetako aberatsenetako bat da humanoki. Iraila arte. ●